

Svet, ki je svet

Prevodu predavanja Otta Neubauerja na pot

Vsako besedilo ima neki namen, še toliko bolj, če gre za prevod, kajti skupaj z enim namenom se namreč pojavi še drugi. Namen predavanja Otta Neubauerja, ki ga je imel avgusta 2011 čast prebrati na t.i. študijskem krožku v papeški poletni rezidenci v Castel Gandolfu, je več kot očitno jasen. Papežu in njegovim zbranim sodelavcem je želel pripovedovati o svoji izkušnji evangelizacije in jo obenem reflektirati z vidika današnjih razmer v svetu in Cerkvi. Podobno jasen želi biti tudi namen, da se predavanje v celoti objavi v reviji Tretji dan. Namen objave v rubriki Slovenski katoliški shod razumem takole: Bralcu naj se ponudi ne samo opisovanje določene problematike in možnost njene rešitve, ampak tudi prikaz dejanskega stanja stvari in resnično učinkovite metode pri soočanju z njimi. Besedilo bo tako marsikoga lahko šokiralo s svojo neposrednostjo in odprtostjo, a obenem je to ravno tista razlika, ki jo prinaša konkretna izkušnja "s terena" in ne samo oddaljeno razmišljanje iz "generalštaba", kot se je nekoč slikovito izrazil neki cerkveni dostojanstvenik. Cerkev, tudi in predvsem slovenska, potrebuje oboje in, kot nam kaže omenjeni primer, si papež želi slišati taka in drugačna mnenja, ki prihajajo od "zunaj". Besedilo, ki je pred nami, pa gotovo ni samo mnenje, ampak tudi pričevanje. Danes, ko se zdijo vsi problemi preveliki in naša volja ali pa, če hočete, vera, premajhna, je še kako pomembno slišati novico o upanju. Ottova zgodba jo ima in nimamo razloga, da ji ne bi verjeli. Če želimo premostiti razlike, ki nas v Sloveniji razdirajo ne samo na politični, kulturni, nazorski in celo medosebni ravni, ampak predvsem na duhovnem področju, potem je treba začeti predvsem pri slednjem. Kdo drug kot Cerkev je poklicana, da prva tlakuje pot? Kot bo razvidno iz predavanja, je to pot, ki preči stiske in iskanja sveta. Kristjan je znotraj te zgodbe poklican, da ta svet, ki se mu na prvi pogled zdi čuden, otopel, brezbrizen in surov, sprejme z ljubeznijo Tistega, po katerem nosi ime. Ali kot to lepo izrazi slovenski jezik s homonimom, da je svet v resnici svet. Naj pričujoči prevod predavanja iz Castel Gandolfa pospremim s sledečim citatom: "Neverjetno, kako zelo lahko to spremeni metodiko evangelizacije. Vodi nas naravnost k podobi templja z dvoriščem in svetiščem, ki ste nam jo v nekem govoru podarili za božič 2009. V času, ko je manjšinski položaj kristjanov vse očitnejši, potrebujemo takšna "svetišča" adoracije in slavljenja Božje navzočnosti. Potrebujemo tako ljudi kot prostore, vendar morajo biti odprti, ker dvorišče tu (!) v resnici ni več ločeno od templja. Ker je Kristusov "spust", njegova žrtev, naredila tempelj in dvorišče prehodna. Dialog, adoracija in evangelizacija tukaj posegajo drug v drugega."